

Nr. 86: nieuwe uitleg ingezetenschap

Hoge Raad 21 januari 2011, nr. 10/00563 (mrs. Van den Berge, Schaap, Heisterkamp, Feteris, Koopman).

Degene die in Nederland woont wordt op grond van artikel 2 van de AKW voor de toepassing van die wet als ingezetene aangemerkt. Waar iemand woont wordt op grond van artikel 3, lid 1, van de AKW naar de omstandigheden beoordeeld. Daarbij moet acht worden geslagen op alle in aanmerking komende omstandigheden van het geval. Het komt er volgens vaste rechtspraak op aan of deze omstandigheden van dien aard zijn, dat een duurzame band van persoonlijke aard bestaat tussen de betrokkene en Nederland. Die duurzame band hoeft niet sterker te zijn dan de band met enig ander land, zodat voor een woonplaats hier te lande niet noodzakelijk is dat het middelpunt van iemands maatschappelijke leven zich in Nederland bevindt. Uit de parlementaire geschiedenis van het fiscale woonplaatsbegrip volgt dat de wetgever geen bijzondere betekenis wilde toekennen aan bepaalde (categorieën) omstandigheden, zoals bijvoorbeeld iemands sociale of economische binding met een land. Die parlementaire geschiedenis is ook maatgevend voor de uitleg van het begrip woonplaats in de AKW. In het licht daarvan moet worden aangenomen dat voor de aanwezigheid van een woonplaats in Nederland niet is vereist dat de betrokkene economische banden met Nederland heeft, bijvoorbeeld door het verrichten van betaalde arbeid.

Artt. 2 en 3 AKW

Arrest gewezen op het beroep in cassatie van X te Z (hierna: belanghebbende)

tegen

de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 29 december 2009, nr. 08/3850 AKW, op het hoger beroep van belanghebbende tegen de uitspraak van de Rechtbank te Amsterdam van 16 mei 2008 (nr. 07/70 AKW) betreffende een besluit ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet.

1. Het geding in feitelijke instanties

Bij besluit van 13 april 2006 heeft de Sociale verzekeringsbank de door belanghebbende ingediende aanvraag tot toekenning van kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: de AKW) afgewezen.

De Sociale verzekeringsbank heeft het tegen dit besluit gemaakte bezwaar ongegrond verklaard voor zover het betrekking heeft op het recht op kinderbijslag over het jaar 2005.

De Rechtbank te Amsterdam (nr. 07/70 AKW) heeft het tegen die beslissing ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit op bezwaar voor zover dat betrekking heeft op het recht op kinderbijslag over het jaar 2005 vernietigd.

De Sociale verzekeringsbank heeft tegen de uitspraak van de Rechtbank hoger beroep ingesteld bij de Centrale Raad.

De Centrale Raad heeft de uitspraak van de Rechtbank vernietigd en het beroep ongegrond verklaard. De uitspraak van de Centrale Raad is aan dit arrest gehecht.

2. Geding in cassatie

Belanghebbende heeft tegen de uitspraak van de Centrale Raad beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

De Sociale verzekeringsbank heeft een verweerschrift ingediend.

Belanghebbende heeft een conclusie van repliek ingediend.

3. Beoordeling van de klachten

3.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

3.1.1. Belanghebbende heeft de Azerbeidzjaanse nationaliteit. Hij is op 26 januari 2000 Nederland binnengekomen en heeft op 18 februari 2000 een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd aangevraagd. Deze is hem aanvankelijk geweigerd. Op 23 december 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan belanghebbende alsnog een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd verleend, geldig van 18 februari 2000 tot 18 februari 2003, alsmede een verblijfsvergunning asiël voor onbepaalde tijd met ingang van 18 februari 2003.

3.1.2. Belanghebbendes directe familie verblijft sinds 2000 in Nederland. Zijn kinderen gaan sinds 2002 in Nederland naar school. Belanghebbende en zijn gezin hebben zich met inzet en overtuiging gericht op integratie in de Nederlandse samenleving en hebben hun sociale banden met het land van herkomst verbroken.

3.1.3. Belanghebbende heeft in het jaar 2005 in Nederland vrijwilligerswerk verricht.

3.1.4. Met ingang van 25 augustus 2003, en ook in het onderhavige jaar 2005, volgde belanghebbende een HBO-opleiding weg- en waterbouwkunde die is gericht op toekomstige inkomensverwerving. Hij heeft in het kader van deze opleiding een stage gevolgd en daarvoor een onkostenvergoeding ontvangen.

3.2. Voor de Centrale Raad was in geschil of de Sociale verzekeringsbank belanghebbendes aanvraag om kinderbijslag over het jaar 2005 terecht heeft afgewezen op de grond dat belanghebbende op de relevante peildata in dat jaar niet verzekerd was op grond van de AKW omdat hij nog geen ingezetene van Nederland was als bedoeld in artikel 2 van die wet.

3.3.1. Daartoe heeft de Centrale Raad onder meer overwogen dat de binding van belanghebbende met Nederland die voortvloeit uit een verblijf hier te lande

van ruimschoots drie jaar minder gewicht heeft dan de binding welke voortvloeit uit verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Daarbij heeft de Centrale Raad in het midden gelaten of een verblijf in Nederland van meer dan drie jaar, gelet op beleidsregel SB1023 van de Sociale verzekeringsbank, is aan te merken als een vorm van juridische binding.

3.3.2. Voorts heeft de Centrale Raad overwogen dat vorenbedoelde lichtere juridische binding geen grond kan opleveren om geheel voorbij te zien aan het geheel ontbreken van enige economische binding. Het verrichten van vrijwilligerswerk en het volgen van de in 3.1.4 bedoelde opleiding door belanghebbende levert volgens de Centrale Raad niet een economische binding met Nederland op.

3.3.3. De Centrale Raad is tot de slotsom gekomen dat belanghebbende in 2005 geen ingezetene van Nederland was, ondanks de omstandigheid dat uit de in 3.1.2 vermelde feiten een verhoudingsgewijs aanzienlijke sociale binding met Nederland voortvloeit. Ook in combinatie met de band die voortvloeit uit de duur van belanghebbendes verblijf in Nederland, biedt deze omstandigheid naar het oordeel van de Centrale Raad onvoldoende grond om het criterium van economische binding geheel en al ter zijde te stellen.

3.4. Het middel voert onder meer de klacht aan dat de Centrale Raad met het laatstgenoemde oordeel blijk heeft gegeven van een onjuiste opvatting omtrent het begrip ingezetene in de AKW.

3.5.1. Bij de beoordeling van deze klacht moet worden vooropgesteld dat tegen uitspraken van de Centrale Raad die betrekking hebben op een besluit dat is gebaseerd op de AKW, beroep in cassatie openstaat ter zake van schending of verkeerde toepassing van de regels over de woonplaats en de verzekeringsplicht in de artikelen 2, 3 en 6 van die wet en de daarop gebaseerde bepalingen. Naar aanleiding van de in 3.4 omschreven klacht kan de Hoge Raad derhalve oordelen of de Centrale Raad met zijn daarin bestreden oordeel blijk heeft gegeven van een onjuiste opvatting omtrent de begrippen ingezetene en wonen in de artikelen 2 en 3 van de AKW.

Opmerking verdient dat de uitspraak van de Centrale Raad geen oordeel inhoudt over de vraag of er andere gronden waren om aan te nemen dat belanghebbende in 2005 niet verzekerd was, zoals toepassing van het bepaalde in artikel 6, lid 2, van de AKW, waarnaar de Sociale verzekeringsbank in het hogerberoepschrift heeft verwezen. Daarom zal de Hoge Raad alleen een oordeel geven over de beslissing van de Centrale Raad omtrent de woonplaats van belanghebbende.

3.5.2. Bij de beoordeling van de in 3.4 omschreven klacht moet verder worden vooropgesteld dat de wetgever met het woonplaatsbegrip in de volksverzekeringswetten heeft beoogd aan te sluiten bij het fiscale woonplaatsbegrip (zie met betrekking tot de AKW Kamerstukken II 1957/58, 4953, nr. 3, blz. 31 r.k., onder Artikel 3). Om te vermijden dat dit eenvormige begrip door de rechter in zaken betreffende de sociale zekerheid op een andere wijze wordt uitgelegd dan door de rechter in belastingzaken, is de in 3.5.1 bedoelde re-

geling getroffen, op grond waarvan de Hoge Raad is aangewezen als hoogste rechter met betrekking tot de uitleg van dit woonplaatsbegrip (zie Kamerstukken II 1957/58, 4953, nr. 3, blz. 37-38).

3.5.3. Degene die in Nederland woont wordt op grond van artikel 2 van de AKW voor de toepassing van die wet als ingezetene aangemerkt. Waar iemand woont wordt op grond van artikel 3, lid 1, van de AKW naar de omstandigheden beoordeeld. Daarbij moet acht worden geslagen op alle in aanmerking komende omstandigheden van het geval. Het komt er volgens vaste rechtspraak op aan of deze omstandigheden van dien aard zijn, dat een duurzame band van persoonlijke aard bestaat tussen de betrokkene en Nederland (zie bijvoorbeeld HR 20 december 1995, nr. 30452, BNB 1996/161). Die duurzame band hoeft niet sterker te zijn dan de band met enig ander land, zodat voor een woonplaats hier te lande niet noodzakelijk is dat het middelpunt van iemands maatschappelijke leven zich in Nederland bevindt (zie HR 22 december 1971, nr. 16650, BNB 1973/120).

Uit de parlementaire geschiedenis van het fiscale woonplaatsbegrip, zoals weergegeven in de bijlage bij de conclusie van de Advocaat-Generaal bij het arrest van de Hoge Raad van 2 juni 2006, nr. 41392, LJN AV1227, BNB 2006/337, volgt dat de wetgever geen bijzondere betekenis wilde toekennen aan bepaalde (categorieën) omstandigheden, zoals bijvoorbeeld iemands sociale of economische binding met een land. Die parlementaire geschiedenis is, op grond van hetgeen in 3.5.2 is vooropgesteld, ook maatgevend voor de uitleg van het begrip woonplaats in de AKW. In het licht daarvan moet worden aangenomen dat voor de aanwezigheid van een woonplaats in Nederland niet is vereist dat de betrokkene economische banden met Nederland heeft, bijvoorbeeld door het verrichten van betaalde arbeid.

3.5.4. In zijn uitspraak, zoals weergegeven onder 3.3, heeft de Centrale Raad kennelijk de verschillende in zijn oordeel betrokken omstandigheden gerubriceerd in factoren die een juridische, een economische dan wel een sociale binding met Nederland meebrengen. Die rubricering heeft plaatsgevonden omdat de Centrale Raad, naar de Hoge Raad begrijpt, van oordeel is dat voor de vraag of iemand woonplaats in Nederland heeft alleen omstandigheden een rol kunnen spelen indien die kunnen worden gerubriceerd als factoren die een juridische, economische of sociale binding met Nederland opleveren. Aldus begrepen berust het oordeel van de Centrale Raad op een rechtsopvatting die afwijkt van hetgeen in 3.5.3 is overwogen, en derhalve onjuist is. Het middel slaagt in zoverre.

3.5.5. In de uitspraak van de Centrale Raad ligt verder het oordeel besloten dat een economische binding met Nederland bij het ontbreken van sterke juridische binding noodzakelijk is om een woonplaats hier te lande aan te nemen. In het licht van hetgeen in 3.5.3 is overwogen, geeft de uitspraak van de Centrale Raad ook in zoverre blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het middel slaagt ook in zoverre, en behoeft voor het overige geen bespreking.

3.6. De uitspraak van de Centrale Raad kan niet in stand blijven. Verwijzing moet volgen voor een hernieuwd onderzoek van de zaak.

4. Proceskosten

De Sociale verzekeringsbank zal worden veroordeeld in de kosten van het geding in cassatie. Door de Centrale Raad zal worden beoordeeld of aan belanghebbende voor de kosten van het geding voor de Centrale Raad en van het geding voor de Rechtbank een vergoeding dient te worden toegekend.

5. Beslissing

De Hoge Raad:

verklaart het beroep in cassatie gegrond, vernietigt de uitspraak van de Centrale Raad, verwijst het geding naar de Centrale Raad ter verdere behandeling en beslissing van de zaak met inachtneming van dit arrest, gelast dat de Sociale verzekeringsbank aan belanghebbende vergoedt het door deze ter zake van de behandeling van het beroep in cassatie verschuldigd geworden griffierecht ten bedrage van € 110, en veroordeelt de Sociale verzekeringsbank in de kosten van het geding in cassatie aan de zijde van belanghebbende, vastgesteld op € 1748 voor beroepsmatig verleende rechtsbijstand.
(...; *red.*).

Noot

1. In bovenstaande uitspraak is de Hoge Raad afgeweken van de invulling zoals de Centrale Raad die jarenlang aan het begrip ‘ingezetene’ heeft gegeven. De Centrale Raad (en de uitvoerende instantie, de Sociale Verzekeringsbank) gingen er namelijk vanuit dat ingezetenschap pas ontstaat als de betreffende persoon zijn of haar middelpunt van het maatschappelijk leven in Nederland heeft. Of dit zo is moest beoordeeld worden aan de hand van de vraag of de betrokkene voldoende juridische, economische en sociale binding met Nederland heeft. De onderhavige zaak betrof een cassatieberoep tegen een uitspraak van de Centrale Raad, waarin een Azerbeidzjaanse vreemdeling, die met terugwerkende kracht een verblijfsvergunning asiël had gekregen, tot het moment van verlening van die verblijfsvergunning niet als ingezetene werd aangemerkt en daardoor geen recht had op AKW (zie artikel 6, lid 1 sub a AKW). De Hoge Raad oordeelde echter dat dit ingezetenschap ook eerder kan ontstaan. Volgens de Hoge Raad heeft de wetgever met het woonplaatsbegrip in de volksverzekeringswetten beoogd aan te sluiten bij het fiscale woonplaatsbegrip. De vraag waar iemand woont dient te worden beoordeeld aan de hand van alle in aanmerking komende omstandigheden van het geval. Het komt er daarbij op aan of deze omstandigheden van dien aard zijn, dat een duurzame band van persoonlijke aard bestaat tussen de betrokkene en Nederland. Die duurzame band hoeft echter niet sterker te zijn dan de band met enig ander land zodat, anders dan uit de rechtspraak van de CRvB volgt, voor een woonplaats hier te lande niet noodzakelijk is

dat het middelpunt van iemands maatschappelijk leven zich in Nederland bevindt. Daarbij heeft de Hoge Raad erop gewezen dat uit de parlementaire geschiedenis van het fiscale woonplaatsbegrip volgt, dat de wetgever geen bijzondere betekenis wilde toekennen aan bepaalde (categorieën) omstandigheden, zoals bijvoorbeeld iemands sociale of economische binding met een land.

Die parlementaire geschiedenis is ook maatgevend voor de uitleg van het begrip 'woonplaats' in de AKW. In het licht daarvan moet worden aangenomen dat voor de aanwezigheid van een woonplaats in Nederland niet is vereist dat de betrokkene economische banden met Nederland heeft, bijvoorbeeld door het verrichten van betaalde arbeid. In zijn uitspraak had de Centrale Raad, zoals gebruikelijk, de verschillende in zijn oordeel betrokken omstandigheden gerubriceerd in factoren die een juridische, een economische dan wel een sociale binding met Nederland meebrengen. Die rubricering had plaatsgevonden omdat de Centrale Raad naar vaste rechtspraak van oordeel is dat voor de vraag of iemand woonplaats in Nederland heeft alleen omstandigheden een rol kunnen spelen indien die kunnen worden gerubriceerd als factoren die een juridische, economische of sociale binding met Nederland opleveren. Volgens de Hoge Raad berust dit oordeel van de Centrale Raad op een rechtsopvatting die afwijkt van hetgeen hiervoor is overwogen, en derhalve onjuist is. Voor een zelfde oordeel zie Hoge Raad 4 maart 2011, LJN: BP6285.

2. De vaste rechtspraak van de CRvB en daarmee de beleidsregels van de Sociale Verzekeringsbank die hierop gebaseerd zijn, zijn door deze uitspraak van de Hoge Raad achterhaald. Dit betekent dat ingezetenschap in het kader van de volksverzekeringen in de toekomst in een aantal situaties eerder zal worden aangenomen dan tot voor kort het geval was. Een goed voorbeeld is te vinden in de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage 13 april 2011 (LJN: BQ1622). Het betreft hier een vrouw van Pakistaanse afkomst met de Nederlandse nationaliteit, die na een eerder verblijf in Nederland vanuit Pakistan met twee dochters weer naar Nederland was gekomen en in de crisispvang verblijft. Zij vraagt meteen kinderbijslag aan. Deze wordt echter geweigerd omdat haar economische binding met Nederland niet sterk is omdat ze geen zelfstandige woonruimte heeft en niet werkt. Ook de sociale binding met Nederland is zwak omdat ze maar kort in Nederland verblijft. Derhalve kan ze nog niet als ingezetene worden aangemerkt. De rechtbank beschouwt deze situatie in het licht van de recente uitspraak van de Hoge Raad en komt tot het oordeel dat in dit verband doorslaggevend is dat de vrouw en kinderen kennelijk de Nederlandse nationaliteit bezitten en de intentie hebben zich hier blijvend te vestigen, wat onder andere blijkt uit de aanmelding voor een inburgeringscursus. Volgens de rechtbank is naar de criteria van de Hoge Raad een duurzame band van persoonlijke aard aanwezig tussen de vrouw en Nederland en is ze derhalve aan te merken als ingezetene vanaf het moment dat ze in Nederland verblijft.

Zie ook Rechtbank Haarlem 23 augustus 2011, LJN: BS8954, Rechtbank Haarlem 23 augustus 2011, LJN: BT1647, Rechtbank Leeuwarden 13 oktober 2011, LJN: BU3444, Rechtbank Amsterdam 26 oktober 2011, LJN: BU4053 en Rechtbank Rotterdam 17 november 2011, LJN: BU6118.

3. Inmiddels heeft de Rechtbank Almelo in een uitspraak van 28 maart 2012 (LJN: BW0319) het nieuwe beleid van de Sociale Verzekeringsbank (Svb) naar aanleiding van bovenstaand arrest van de Hoge Raad gekwalificeerd als een onjuiste uitwerking van de lijnen die de Hoge Raad daarin heeft uitgezet.

Het betrof in deze zaak een Turkse vrouw, die gedurende langere perioden in Turkije verbleef, waar haar kinderen naar school gingen. In Nederland beschikte ze niet over een duurzame woning, omdat zij bij haar schoonouders inwoonde. Ze stond ook samen met haar echtgenoot ingeschreven op het woonadres van haar schoonouders in Nederland. De Svb merkte haar niet als ingezetene aan, waardoor ze geen kinderbijslag voor haar kinderen kreeg. Dit is volgens de rechter niet terecht. In overweging 6 stelt de rechter expliciet: "De rechtbank volgt in deze zaak dus niet het beleid van verweerder (de Svb) omtrent het begrip ingezetenschap, zoals dat is gewijzigd naar aanleiding van het arrest van de Hoge Raad zoals dat onder rechtsoverweging 3 is weergegeven. Volgens het beleid van verweerder dient de vraag of tussen betrokkene en Nederland een persoonlijke band van duurzame aard bestaat, te worden beoordeeld aan de hand van alle in aanmerking komende feiten en omstandigheden van het geval. Bepalend is volgens het beleid of uit de uiterlijke feiten en omstandigheden blijkt dat de banden van betrokkene met Nederland voldoende sterk zijn om aan te kunnen nemen dat hij hier te lande het middelpunt van zijn persoonlijke levensbelangen heeft. Naar het oordeel van de rechtbank is dit in strijd met het arrest van de Hoge Raad, waarin juist is overwogen dat het niet noodzakelijk is dat het middelpunt van iemands maatschappelijke leven zich in Nederland bevindt. Ter zitting heeft verweerder verduidelijkt dat uit het beleid voortvloeit dat de beoordeling of betrokkene in Nederland woont, in twee stappen plaatsvindt. Eerst dient beoordeeld te worden of aan de hand van het geheel van feiten en omstandigheden kan worden vastgesteld waar betrokkene woont. Indien op basis hiervan niet ondubbelzinnig kan worden vastgesteld waar betrokkene woont, dan wordt volgens verweerder aan de aanwezigheid van een duurzame woning in Nederland doorslaggevend betekenis toegekend. De rechtbank oordeelt dat dit tweestappenplan in strijd is met het arrest van de Hoge Raad. Uit het arrest volgt namelijk dat alle feiten en omstandigheden in één keer beoordeeld dienen te worden en dat aan bepaalde (categorieën) omstandigheden geen bijzondere betekenis dient te worden toegekend."

4. De 'nieuwe' interpretatie van het begrip ingezetenschap door de Hoge Raad heeft ook ingrijpende gevolgen voor de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep inzake de toekenning van kinderbijslag aan vreemdelingen die daar gezien hun verblijfsrechtelijke positie niet voor in aanmerking komen.

Anders dan in eerdere rechtspraak (zie o.a. CRvB 26 juni 2001, RV 2001, nr. 83) is de Centrale Raad in een uitspraak van 15 juli 2011 (JV 2011/393) namelijk van mening dat de gerechtvaardigheid van de koppelingswetgeving zoals die gestalte heeft gekregen in artikel 6, lid 2 AKW, niet opgaat voor ouders die met hun kind(eren) voor de overheid kenbaar al langere tijd in Nederland verblijven, waarvan in ieder geval een zekere tijd rechtmatig in de zin van artikel 8, onder f, g of h van de Vw 2000, en inmiddels een zodanige band met Nederland hebben opgebouwd dat zij geacht kunnen worden ingezetenen van Nederland te zijn. Voor ouders in deze omstandigheden die bovendien ten tijde in geding rechtmatig in Nederland verbleven, acht de Centrale Raad de in artikel 6, lid 2 AKW neergelegde algemene uitsluiting van het recht op kinderbijslag op grond van hun verblijfsstatus geen evenredig middel om de doelstelling van de koppelingswetgeving te bereiken. Deze uitsluiting is volgens de Centrale Raad in strijd met artikel 8 in samenhang met artikel 14 EVRM. De Centrale Raad onderbouwt deze breuk met eerdere rechtspraak door te overwegen dat hoewel de Nederlandse staat bedoelde personen niet tot zijn grondgebied heeft toegelaten, er welbewust is aanvaard dat zij gedurende een geruime tijd in Nederland verblijven. Naast een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende zorgplicht om het recht op privé- en gezinsleven te beschermen, heeft de Nederlandse staat ook welbewust een zekere, uit het IVRK voortvloeiende zorgplicht ten opzichte van de kinderen van deze personen op zich genomen. Dit geldt in het bijzonder voor die gevallen waarin het verblijf zo langdurig is dat het gezin een duurzame band met Nederland heeft kunnen opbouwen en inmiddels onderdeel uitmaakt van de Nederlandse samenleving, aldus de Centrale Raad. De Centrale Raad merkt daar wel bij op dat hij niet uit het oog verliest dat op de ouders primair een eigen verantwoordelijkheid voor de opvoeding en ontwikkeling van hun kinderen rust, doch acht ook in het kader van de onderhavige beoordeling van belang dat de kinderbijslag is bedoeld ter ondersteuning in de kosten van het levensonderhoud van de hun ten laste komende kinderen. In dat verband dient ook een bijzonder gewicht te worden gehecht aan het eigen belang dat het kind bij deze uitkering heeft, inachtig dat bij de AKW de verbetering van de positie van het kind wordt nagestreefd. Tegen deze uitspraak is cassatie ingesteld.

In dit verband refereert de Centrale Raad expliciet aan bovenstaand arrest van de Hoge Raad (samen met de vrijwel identieke uitspraak van 4 maart 2011 (LJN BP6285). De daarin neergelegde 'nieuwe' interpretatie van het begrip 'ingezetenschap' door de Hoge Raad stelt de Centrale Raad namelijk in staat om de aanwezigheid van ingezetenschap (zoals vereist in artikel 6, lid 1 sub a AKW) aan te nemen. Dat zou onder de (eigen) 'oude' jurisprudentie nooit het geval zijn geweest, omdat betrokkenen nog geen verblijfsvergunning hadden en daardoor niet aan het criterium van voldoende juridische binding voldeden. De nieuwe interpretatie van het begrip ingezetenschap maakt der-

halve voor de Centrale Raad de weg vrij om ook het andere vereiste voor verzekering, namelijk het hebben van een verblijfsvergunning (neergelegd in artikel 6, lid 2 AKW) ter discussie te stellen en in casu als discriminerend te bestempelen. De Centrale Raad kent hiermee doelbewust een recht op kinderbijslag toe aan vreemdelingen die volgens de AKW gezien hun verblijfsrechtelijke status niet verzekerd zijn voor die AKW. Zie ook mijn noot onder JV 2011/393.

Paul Minderhoud